

Thøger Larsen
Tordenbygen

Der bølger Varme over Bakkens Kamme
og Kornets trygge slummerdunkle Riger.
Som saligt-salte Blik er Søer og Damme,
beruset blaa af Sol og nøgne Piger.

Der springer Klang fra Fuglenæb i Luften.
Og Skyer som en anden Klodes Bjerge
gaar stille frem, saa Lyset og saa Duften
sig lader blindt besove og besvæрге.

Alt lever i en øm og yppig Spænding,
de skjulte Safter giver Mod til Glæde.
Og Disens Bølger vugger uden Brænding
mod sære Kyster, ingen kan betræde.

Døgnfluen aner ved en blaa Violrand
det evige. Og over Marken varlig
gaar mættet Modningslugt af Korn og Solbrand.
Og Tordenskyens Latter lyder farlig.

Se aabne Døres Mulm i alle Sogne, -
som gabte Graven ud af hver en Vaaning,
som ventede alle døde nu at vaagne
til ærlig Dag paa Bakkens grønne Skraaning.

Nu drukner Solen. Og med haarde Kamme
Uvejrets Vande staar som Flint og Grotter;
der falder Alvor over Søer og Damme,
og bag et Regnbjerg Lynet vildt sig blotter.

Af Badet løber Bondens hvide Datter –
de kære Vande, nødigt hun forlod dem.
Hun strækker sine Bryster højt med Latter,
mens Tordenregnen straalere ned imod dem.

Hvor Koen brøler, som fra Jordens Indre!
Hvor Hylden dufter sødt, som kunde Roden
en regnmæt Lykke under Muld erindre.
Og lystent borer Lynet sig i Kloden.

Bakker og Bølger, 1912.